

[Fr. Dalgaard.]

Derfor, hvis man skulde gennemføre en Ministeransvarlighedslov i Dag, tror jeg i hvert Fald, at man vilde give den en noget anden Affattelse end den, man havde i 1910. Men staaende over for selve det Spørgsmaal: vilde du ikke være med til at opfylde Grundlovens Bud? svarer jeg: jo. Mit Parti har, som sagt, altid været paa det rene med, at en Ministeransvarlighedslov var krævet og skulde gennemføres, men i Dag, naar man staar over for Spørgsmaalet om, at vor Forfatning maaske paa afgørende Punkter skal laves om, er det et underligt Tidspunkt at gøre det paa. Jeg er ganske enig med den højtærede Justitsminister i, at det er et underligt Tidspunkt, paa hvilket man søger at fremskynde dette forfatningsretlige Spørgsmaals Løsning. Hvis nemlig Grundloven laves om f. Eks. paa en saadan Maade, som der har været talt meget om, at Landstinget forsvinder i den Skikkelse, vi har det nu, vil i alt Fald Rigsretten forsvinde, og Rigsretten og en Ministeransvarlighedslov har jo i høj Grad med hinanden at gøre. Mit Parti har for et Par Aar siden netop foreslaaet Rigsrettens Bortfald og foreslaaet at henvise Tiltale for Ministres almindelige Embedsmandsforsøelser, hvad jo er et helt andet Spørgsmaal, til de almindelige Domstole.

Dersom altsaa Landstinget og dermed altsaa Rigsretten falder bort, staar man med en utidssvarende Lovgivning, hvis man gennemfører et Lovforslag som det foreliggende. Derfor synes jeg, der er al Anledning til at vente lidt med dette Spørgsmaal. Jeg har ikke noget imod, at man ser paa Forslaget i et Udvalg. Den Grundlov, vi har, kræver stadig en Ministeransvarlighedslovgivning, men bliver den i Mellemtiden lavet om, maa man se paa det paa en anden Maade. Det er rigtigt, at vi i 89 Aar har kunnet undvære en Ministeransvarlighedslov, og i den sidste Menneskealder er der ikke et Menneske, der har savnet en saadan Lov. Men har vi ventet saa længe, mener jeg, at vi ogsaa kan vente Dyrehavstiden med.

Duborg: Det gælder om Venstres Stilling i Dag som ved Aarhundredets Begyndelse, at vi principielt kan tiltræde Ideen, at der tilvejebringes en Ministeransvarlighedslov. Jeg vil dog mene, at saa lang Tids Hengaaen og en ændret Grundlov i Mellemtiden ogsaa maa have foranlediget, at det ikke er givet paa Forhaand, at det, der da var anset for det, man bedst kunde slutte sig

til, kan bruges nu ganske i samme Form som dengang.

Som det er nævnt her, har Venstre to Gange, i 1906 og i 1910, foranlediget et saadant Lovforslags Gennemførelse i Folketinget, men det kom ikke igennem i Landstinget, og da vi nu, som det er nævnt af de foregaaende Talere, efter alt at dømme staar over for indgaaende Forhandlinger om en vidtgaende Forfatningsændring, synes det, som om man noget foregriber Begivenhedernes Gang ved forud for disse Forhandlinger saa at sige at ville slaa fast en Ministeransvarlighedslovs Indhold. Jeg kan derfor kun sige, at vi gerne vil medvirke til et saadant Lovforslags Gennemførelse, men at det næppe kan siges at være paalkrævet, at dette sker omgaaende, inden vi ser, hvad Forhandlingen om Forfatningens Ændring vil føre til. Og jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det var jo ikke uinteressant i den socialdemokratiske Ordførers Tale at høre, at hele Spørgsmaalet om en Forfatningsændring tilsyneladende stod hen i det uvisse, idet det fremsattes som en Mulighed, men alligevel i saa vage Former, at det ikke fremkom i den gamle Form, som vi har kendt til som noget selvfølgeligt, der vil ske saa at sige med en Dags eller med et Aars Varsel. Men det faar være, hvad det vil. Jeg erkender, at der er noget, der taler for, at Forhandlingerne om en Ministeransvarlighedslov udsættes til endelig Afgørelse, indtil Spørgsmaalet om Forfatningsændringen har fundet sin Afklaring. Men derfor er der intet til Hinder for, at Sagen kan gaa i et Udvalg til en foreløbig Forhandling om Spørgsmaalet og til en Afklaring af, hvorledes Partierne nu ser paa hele Stillingen.

H. F. Ulrichsen: Da den af mit Parti udpegede Ordfører er sygmeldt, skal jeg paa mit Partis Vegne fremsætte et Par Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Det synes jo for øvrigt, at Lovforslaget fra alle Sider modtages med, hvad man kunde kalde velvillig Ligegyldighed; om dette saa er behageligt eller ubehageligt for Forslagsstillerne, er et andet Spørgsmaal.

Ministrene var i gamle Dage Excellencer og har ogsaa i 1937 Rang eller placeres, som om de var Excellencer, og Ordet Excellence betyder Udmærkethed. Ministrene er udmærkede i hvert Fald paa eet Punkt. De har to Maader for Ansvarlighed, imedens vi andre ikke paa samme klare Maade kan skelne mellem de forskellige Former for Ansvar, vi har.